

Is de shirt het wel waard?

Sandrine telde haar laatste eurocenten en legde ze op de toonbank. *Godver, ik heb niet genoeg.* Met blozende wangen en een bonkend hart keek ze de medewerkster van de winkel aan. 'Ik denk dat ik niet genoeg bij me heb,' zei ze beschaamd. 'Ik kom drie euro tekort.' De medewerkster keek haar bevestigend aan, maar had niet door dat dit voor Sandrine een zeer beschamende situatie was.

'Je kan ook met de kaart betalen,' informeerde de dame met een brede grijns op haar gezicht.

Sandrine durfde haar niet aankijken. 'Die heb ik niet.'

Een stilte overheerste haar ongemakkelijk gevoel nog meer. Ze wou hier weg en liefst en liefst zo snel mogelijk. Toen dacht Sandrine aan haar oma, die enkele straten verder woonde. 'Kan u het even opzij houden. Ik kom snel terug.' Zonder enig bezwaar legde de medewerkster de T-shirt opzij.

'Oma, heb jij nog vijf euro voor me?' Sandrine's oma woonde net als zij en haar moeder in een sober appartement. Ze hadden niet voldoende geld om iets te kopen, laat staan om een huis te huren. Na dat haar vader was weggegaan viel heel de financiële toestand op haar moeder en dat viel zwaar, zeker met twee tieners in huis.

'Ik zal eens even kijken liefje,' antwoordde oma, 'maar ik vrees dat ik zoveel geld niet in huis heb.' Sandrine voelde nog steeds het ongemak van wat er in de winkel was gebeurd en wou zonder wrok terug naar de medewerkers die zonder probleem haar shirt opzij had gezet. Ze voelde een vernederend gevoel omdat ze niet kon betalen wat ze dolgraag wou kopen. Nochtans was ze ervan overtuigd dat ze wel voldoende bijeen had genomen. Eigenlijk had ze alles uit haar spaarpot genomen. 25,45€...

'Ik heb nog vier euro steken ergens in een pot,' dacht oma plots. 'Wacht even, ik ga het even halen. Het ligt in de slaapkamer.'

Even later kwam oma terug en gaf ze de twee euromunten aan haar kleindochter. 'Je gaat toch niets kopen die onnodig is?' vroeg ze nieuwsgierig. Sandrine wuifde het weg. Ze durfde niet zeggen dat ze een shirt wou kopen om mee te kunnen horen in haar klas groep. Want dat was de reden waarom Sandrine dit deed.

'*Wat heb jij nu weer aan?*' of '*Dat ziet er goedkoop uit?*' Sandrine werd niet gepest, helemaal niet. Ze had leuke vrienden en vriendinnetjes in haar klas. Alleen als het aankwam op kleding dan voelde ze wel dat ze er niet bij hoorde. De meeste in haar klas droegen merkkleding; Calvin Klein, Tommy Hilfiger, Adidas... Allemaal kleding, schoenen en accessoires waar zij de geld mogelijkheid niet voor had om te kopen. Wanneer één van haar vrienden hun nieuwe jas lieten pronken of met trots hun nieuwe schoenen lieten zien, dan schaamde ze zich om dit. Zij pronkte nooit met wat ze aanhad. Daar was ze wel slimmer in geworden. In haar klas wisten ze hoe haar situatie thuis was, alsook dat ze het financieel moeilijk hadden. Het was dan ook niet ongewoon dat haar kleding kwam uit goedkope winkelketens. Primark, Wibra, Zeeman... De nare opmerkingen die ze dan kreeg waren buiten proportie, vooral heel kwetsend. Al zeiden ze het voor te lachen of als grap. Voor Sandrine was het niet lachwekkend. Het brak telkens haar hart dat ze er niet bij hoorde zoals het moest.

Ze ging terug de winkelstraat in met het geld die ze had meegekregen van oma. Ze dacht na over het feit dat ze morgen met haar nieuwe shirt kon gaan vertoeven op de speelplaats. De gedachte liet haar stralen van geluk, en tegelijk voelde het ongewoon. De woorden van haar oma sluimerde in haar oren. Ook dat haar oma haar laatste centen had uitgegeven voelde plots heel ongemakkelijk. Sandrine wist dat zij het even moeilijk had op financieel vlak, vooral door haar gezondheid brak een groot gat in de portemonnee. Haar oma nam veel medicatie, en die waren duur. Waardoor oma soms op het einde van de maand niets meer overhield.

Sandrine stond aan de ingang van de winkel en twijfelde. *Waarom voelt dit niet goed?* Ze bleef er een tijdje staan. De keuze was immens en voor haar hing hier veel vanaf. Alsof het belangrijker is om mee

te zijn met de rest dan te denken dat haar oma misschien die vier euro gebruikte als hulpmiddel wanneer ze niets meer overhad op haar rekening. *Geef ik mezelf een goed gevoel, voor even, door te pronken met wat ik gekocht heb? Of laat ik de shirt voor wat het is en geef ik het geld terug aan oma?*
Wat een dilemma... En dat voor een tiener van dertien jaar.

Sandrine stapte de winkel binnen. De medewerkster glimlachte en nam de shirt, die ze inmiddels in een zak had gestoken, op de toonbank. Ze tikte op haar computer. 'Dat is dan zevenentwintig euro en negentig cent alstublieft.' Sandrine nam opnieuw haar geldbeugel en haalde al haar geldmunten eruit, alsook de munten die ze van oma had gekregen. De medewerkster telde met haar mee. Opnieuw kwam dat ongemakkelijk gevoel en een overheersend stemmetje die haar zei; *Nee, niet doen! Dit is het toch niet waard...*

'Wacht,' klonk ze overtuigend. 'Ik kan het niet. Ik kan mijn oma dat niet aandoen. Sorry.' Ze keek naar de medewerkster en die begreep eindelijk wat er aan de hand was. Een korte glimlach kwam tevoorschijn. 'Steek ze snel terug in je geldbeugel en ga eerder een gebakje halen voor je oma en jou. Daar zal je haar en jezelf veel meer plezier meedoen dan deze shirt te kopen.' Sandrine glimlachte en gaf haar gelijk. 'De mensen moeten jou aanvaarden zoals je bent, niet om wat je draagt. Kleding draagt tenslotte iedereen, want we hebben het allemaal nodig, zeker in de winter. Laat hun oordeel maar voor wat het is. Oordelen doen ze toch, of je nu een shirt koopt van dertig euro of volgende week je haar in het paars kleurt. Ze zullen altijd wel iets hebben om over te roddelen. Laat je leven daar niet door beïnvloeden.' De wijze woorden van de medewerkster lieten Sandrine beseffen dat ze inderdaad wel altijd iets zullen hebben om over te roddelen, en is dat de shirt waard. Nee, helemaal niet!

Ze bedankte haar vriendelijk voor de goede raad en vertrok. In plaats van naar huis te gaan, ging ze naar de bakker en kocht twee gebakjes voor oma en haar. Met een tevreden blik kwam ze toe bij haar oma en aten ze samen en kletsten erbij lekker door met een kop koffie bij.

A. Marcelina